

Regională Hunedoara-Deva

CITIȚI ÎN
PAG. 2

ACTUALITATEA
PENTRU TINERET

SUMAR

ÎN PAG. 3

ARBITRARIUL UNUI
FOR ACADEMIC

SPORT

Insemnări de la plenaryle Comitetelor
regionale Cluj și Bacău ale U. T. C.

BREVIARUL REPORTERULUI

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIV, SERIA II, NR. 5814

4 PAGINI - 25 BANI

MIERCURI 31 IANUARIE 1968

Frumuseea portului popular

IPOSTAZELE APEI

Pentru o producție de nivel mediu, cultura de porumb de pe un hectar consumă anual 6 milioane litri apă, cea de grâu 3 milioane, iar cea de lucernă 9 milioane litri. Cît din această cantitate de apă se asigură prin circuitul natural? Depinde de zona geografică, de microclimat, de repartizarea precipitațiilor. În general însă, nevoia unor producții din ce în ce mai mari evidențiază incapacitatea naturii de a satisface singură setea ogoarelor. Iar fără apă, eficiența tuturor celorlalți factori satisfăcitori — mecanizare, soiuri intensive, îngrășăminte — are valoarea înjumătățită. Pentru a câștiga acest surplus, omul a căutat în necunoscut și și-a alăturat tot ce i-a creat un minim avantaj pentru a învinge în lupta cu arșița. El a găsit cheia de rezolvare a acestei complexe formule — aceasta fiind irigațiile, trimiterea, sub controlul său, a apei spre rădăcina plantelor. În baza studiilor întreprinse de către specialiști, s-a apreciat că România acestui sfîrșit de secol va avea irigate circa 5 milioane și jumătate hectare, din care un milion va produce la capacitate maximă pînă în 1970. În Lunca Dunării, de la Turnu Severin și pînă la Calati, se amenajează uriașe stații de pompare, se sapă canale pe mii de kilometri. Pentru început cîrele par mai puțin

semnificative: două mii hectare vie irigată în bazinul Hinovei, zece mii hectare în sistemul Basarabi-Rast, aproape cincizeci de mii hectare vor fi irigate în zona Dichiseni-Jegălia și în terasa Brăilei, alte 174.000 în sudul Dobrogei. Atît pentru început, intrucît, în final, Dunărea va pulsa viață pe două milioane și ceva de hectare. Pentru restul suprafeței prevăzută a fi irigată, contribuția riurilor interioare, a pînzilor freatice și a lacurilor de acumulare este stabilită la... patru milioane metri cubi anual. Pînău, trimiterea acestor cantități de apă pe ogoare — în schimbul căreia se prevede obținerea unui spor de producție de cel puțin 15 milioane tone anual, calculat în echivalent porumb (adică exact producția globală de cereale a României anului 1968) — va fi necesară o formidabilă mare energie. În etapa finală, zilnic, e prevăzută a fi trimisă ogoarelor o cantitate de apă echivalentă cu suma debitelor Mureșului, Oltului, Jiului, Siretului, Frutului și Crișurilor la un loc. Aceasta e prima ipostază a apei. În relația cu omul apare însă și cea de a doua față, aceea de dușman, de partener nedorit în stăpînirea pămîntului. Alăturîndu-i aproape un milion de cai putere concentrați în cele mai diverse utilaje cu însușiri caracteristice

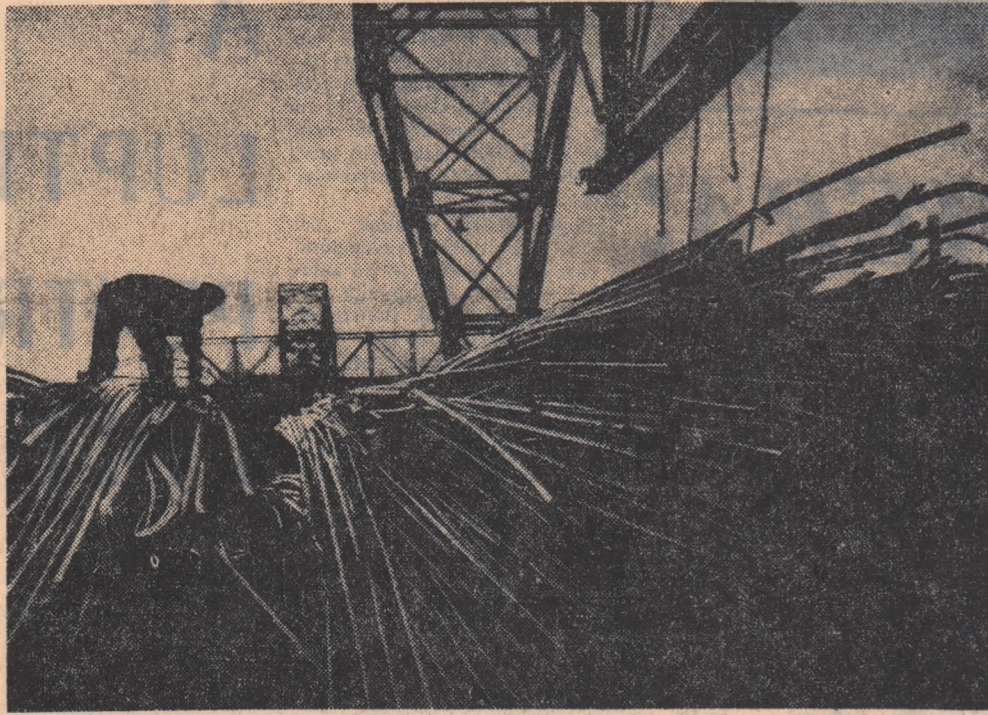
NOI CONSTRUCȚII

În cel mai mare ansamblu de locuințe din orașul Constanța — Tomis-nord — au fost date în folosință primele blocuri din acest an; alte 682 de apartamente se află în construcție. De asemenea, în zona de sud, în cartierul marinierilor, se înalță 6 blocuri cu 324 de apartamente. Blocurile noi de locuințe sînt în prezent în lucru și la Eforie sud, Mangalia, Medgidia, Tulcea și în alte localități dobrogene.

Lucrărilor în baltă, stufărișuri și mlaștini, cîteva zeci de mii de oameni de cele mai diverse profesii au pornit concomitent cu acțiunea de irigare pe aceea de forțare a retragerii apelor. În Lunca Dunării de

Ing. GH. FECIORU

(Continuare în pag. a III-a)

„Șerpit” de oșel ai Reșței

Foto: E. HÖFER

O R A DE DIRIGENȚIE

„Ora de dirigenție se terminase. Teoretic, aspectele comportării și relațiilor atît de complexe cărora trebuie să le facă față elevul în afara școlii fuseseră lămurite. Dirigențele și-a mai reținut însă un moment elevii pentru a comunica: „Vă propun să „exersăm” comportarea noastră în cîteva situații și să mergem deci, sîmbătă seara cu toții la concert. Biletele sînt la mine, ne întîlnim la ora 19 în fața Ateneului. Vă las să hotărîți singuri asupra tînuței. Duminică după amiază întreaga clasă este invitată mea. Cu alte cuvinte, veți face o vizită. Ora de primire 17. Și, în sfîrșit, de comun acord cu părinții voștri am stabilit că joi împreună mîșcă masa de prînz la restaurant. Nu luați aceste invitații drept un examen al comportării; este mai curînd o tentativă de „recunoaștere” a unor împrejurări în care vă veți găsi adeseori și în care trebuie să vă descurcați cu eleganță pe care și-o dați cunoașterea unor reguli acceptate de toată lumea. De aceea dorește să vă

comportați lejer, să vă simțiți voi înșivă, iar dacă vă veți alege și cu anumite învătămintele cu atît mai bine.”

Faptele sînt autentice, ideea aparținînd unui cunoscut profesor al Liceului „Gheorghe Lazăr” din București, astăzi pensionar, care, dincolo de canoanele impuse de regulamente și recomandări, imprimă fiecărei ore ce o avea la dispoziție ca dirigenție, ceva din propria-i personalitate și experiență. Nici un amănunt nu i se părea de prisos în pregătirea elevilor săi pentru viața pe care o aveau de trăit dincolo de porțile liceului. Ora de dirigenție la care asistasem, frumoasă în sine chiar și fără surpriza de la sfîrșit, mi-a revenit pregnant în memorie cu ocazia unei recente anchete pe această temă întreprinsă la Liceul nr. 2 din Ploiești. Pentru că, parcă mai mult decît în toate celelalte ipostaze în care profesorul intră în relație cu colectivul de elevi, această oră îi dă posibilitatea să se desfășoare în plenitudinea capacităților sale pedagogice, să-și dezvolte calitățile omenești, superioritatea pe care i-o dă cultura și experiența de viață; și iarăși parcă mai mult decît în alte împrejurări, în ora de dirigenție, ca de altfel în întreaga muncă a dirigențului, rigiditatea, blazarea, lucrul făcut din obligație, ies imediat la suprafață, se „văd” și, mai ales, „se simt”, anulînd automat bunele intenții, periclitînd sau chiar rupînd punțile, atît de delicate, care îi leagă pe elevi de profesor.

contra incendiilor; Cum mă comport în familie și în afara școlii; Strădania personală este prima condiție a succesului la învățătură; A învăța cu teame — o datorie de onoare; Cum trebuie folosit timpul liber; Discutarea unui film; Viața și creația lui Enescu; Oră la Muzeul de artă din oraș; Ce ziare și reviste citim și cum le citim; Ce frumoasă este, patria mea!; Prevenirea bolilor aparatului respirator; Recomandări pentru vacanță.

CLASA A X-A I:

Prelucrarea regulamentului școlar; Prelucrarea planului de muncă pe trimestrul I; Analiza rezultatelor obținute la învățătură anul trecut; De la vorbă la faptă; Să lăsam urme în viața școlii; Avîntul științei ne cheamă să cunoaștem limba popoarelor cu tradiție culturală; Importanța disciplinei în muncă, învățătură și în viața de toate zilele; Aspecte critice din munca noastră școlară pe perioada care a trecut; Demnitatea personală, politețea, respectul reciproc și limbajul folosit în relațiile cu colectivul; România socialistă, o grădina înfloritoare; Regiunea noastră în anii socialismului; Frumusețile și bogățiile naturale ale patriei oglîndite în opera scriitorilor Vlahuță, Odobescu, Hoaga, Sadoveanu, Bogza.

CLASA A XI-A H:

— Răspunderea ce ne revine în vederea unei bune pregătiri; Munca o necesitate vitală pentru omul societății noastre; Viața și creația lui Enescu; Oameni de seamă ridicați de orașul Ploiești; Cum poți fi un om cu adevărat cult; Responsabilitatea individului față de colectivitate; Ce fel de raporturi există între membrii colectivului nostru; Comportarea civilizată, o obligație grea? Indatoririile tinerilor în cadrul relațiilor de colegialitate și prietenie.

MARIETA VIDRAȘCU

(Continuare în pag. a III-a)

Noi achiziții la B.C.U.

„Fondurile Bibliotecii centrale universitare s-au îmbogățit cu peste 89.000 volume, achiziționate anul trecut din țară și de peste hotare. Printre achiziții se găsesc și cîteva rarități: „Istoria imperiului otoman” de Dimitrie Cantemir, ediție franceză, în legătură originală din 1743, „Balade destinate poezilor români”, în traducerea lui Costache Negruzzi, tipărită la Iași în 1845, și „Almanahul Societății literare România jună” de la Viena, din 1883, în care s-a tipărit pentru prima oară poemul „Luceafărul” al lui Mihail Eminescu.

Aspect din hala mașinilor de numărat și ambalat electronic a Fabricii de nasturi-București

„MUIEȚI-S POSMAGII?”

Motto:

„Să-și puiе cineva obrazul pentru unul ca tine și să te hrănească, ca pe un trîntor, mare minime — și asta!”

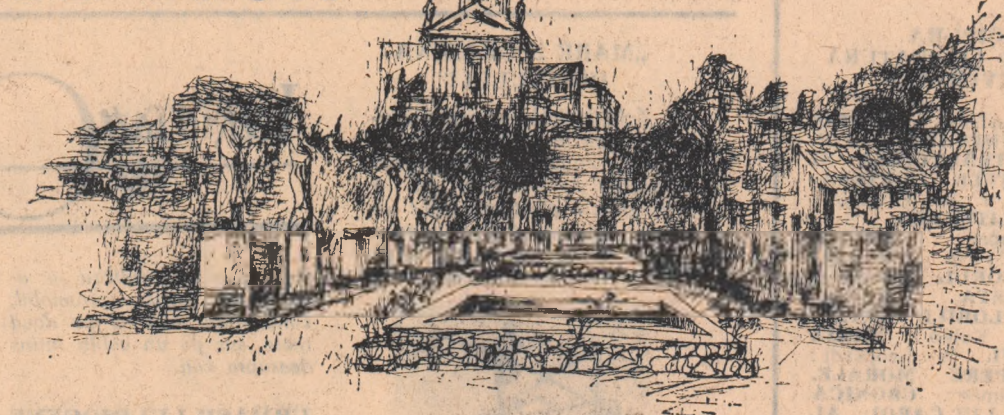
ION CREANGĂ

Și așa, ici și colo, mai reîntîlnim povestea leneșului intrupat în cite un tînar. Nu ne vine să credem și de aceea îl cercetăm de aproape, cu o curiozitate acră, mirîndu-ne cum au putut rezista timpului. Cînd toți din jur muncesc cu dăruire, cu pasiune, cînd de la mîlc la mare ceilalți oameni sporesc zilnic, prin eforturile lor, realizările, avutiile noastre mai multe ca orînd, ei, leneșii, paraziții sociali, nu se dau „la muncă nici în ruptul capului”. Care sînt cauzele parazitismului lor, în ce condiții s-au obișnuit să ducă o astfel de viață? Ce consecințe suportă societatea datorită lor?

Intrebări care nu-i tulbură niciodată. În fata mea, Stelian Sobie din Roman se oprește mirîndu-se domol că nu i se oferă un scaun. Aflu că are 19 ani, că nu lucrează nicăieri, că toată ziua stă degeaba, sau se plimbă pe străzi. De la 14 ani și pînă acum, deci 5 ani de zile, vegetează pe lingă părinți. El îi dau mîncare și bani, ei îi cumpără haine. În schimb Stelian nu produce nimic. Fostii lui colegi sînt acum la facultate sau au învățat o meserie și muncesc în uzină. El numai consumă. Și-l înalță și voinic. A încercat să muncască și el, dar a renunțat repede. După o săptămînă. Se angajase la Uzina Tractorul din Brașov. A plecat de

CITIȚI ÎN PAG. A 4-A

NOTE
DE DRUM

ÎN PIETELE ITALIENE

FERESTRE DESCHISE ÎN DOCUMENTARE

De două ori pe săptămînă, după amiază, citeva din birourile combinatului siderurgic hunedorean devin săli de școală. Cu tablă, cu elevi, cu profesor. De două ori pe săptămînă — muncitori, ingineri, tehnicieni, după terminarea programului de lucru, își dau întîlnire aici. Mobilul care îi adună — dorința comună de a-și însuși sau a se perfecționa într-o limbă străină. — Celui ce lucrează într-un domeniu tehnic nu-i este permis să nu deslușească într-una din limbile de circulație. Cît despre ingineri, cunoașterea unei limbi străine este un element ce-l definește pregătirea.

Spusele tov. ing. C. Niță, director tehnic al CSH ar putea fi luate drept motto acțiunii inițiate în comun de conducerea combinatului și comitetului U.T.C. — Rostul principal al cercurilor de studiere a limbilor străine — ne-a spus tov. Ion Adam, secretarul comitetului UTC pe combinat, în conținutarea ideii, exprimate de tovarășul director tehnic, este de a îmbunătăți informarea tehnico-științifică, prin valorificarea corespunzătoare a fondului documentar. Se preconizează în acest fel atragerea unui număr efi mai mare

de oameni în introducerea largă a progresului tehnic, în soluționarea problemelor ce se ridică în combinat. Este lesne de înțeles că însușirea unei limbi străine de către cit mai mulți salariați rezolvă și o seamă de alte aspecte. La conducerea combinatului ni s-au amintit citeva. În calitate de beneficiar (sau furnizor) întreprinderea deplasează peste hotare destul de des specialiști. Selecționați pe baza gradului lor de pregătire profesională, aceștia trebuie să cunoască și o limbă străină de circulație. Combinatul primește și el nu odată, utilaje de proveniență străină.

Asimilarea noțiunilor legate de instalarea, organizarea și funcționarea acestora devine posibilă aproape exclusiv pe seama posibilităților de descriere a documentației. — În ultimă instanță — încheia tovarășul director tehnic — este un act de cultură. Am constatat la italieni de pildă că cei mai mulți dintre ei cunosc și franceza. Ușor de bănuie, ideea unor cercuri în combinat pentru studierea limbilor străine u-

N. UDROIU

(Continuare în pag. a III-a)

DISTRACȚIA

UN DIVERTISMENT?

Dintre numeroasele propuneri care au reținut atenția celor prezentați la recenta plenară a Comitetului regional Cluj al U.T.C. o bună parte se referă la sportivele atractive...

ne-au scăpat din atenție sporturile tehnico-aplicative ca automobilism, planorism, tir, radiotelegrafie, transmisiuni etc.

În altă ordine de idei același vorbitor propunea introducerea autostopului. Mijloacele de transport de care tinerii pot beneficia, la sume modeste, sînt insuficiente pentru a putea răspunde interesului și atracției pe care le manifestă turismul.

Numeroase alte propuneri făcute în plenară au prefigurat gama unor activități într-adevăr interesante pentru tineri.

GHEORGHE MUREȘAN secretar al Comitetului raional Gherla al U.T.C.

Din frumusețile „iernii” Foto: Sorin Dan

„În numeroase comune există vestigiile referitoare la istoria și cultura noastră, sublinia în plenară Ion Răduță, secretarul comitetului comunal U.T.C. din Scărișoara-Cîmpeni.

Subliniind locul important pe care va trebui să-l ocupe turismul și sportul, în activitatea U.T.C., Deac Izidor, secretarul comitetului U.T.C. de la „Metalul roșu”, întreprindere cu bogate tradiții turistice și-a exprimat părerea că locurile de agrement, situate la mică distanță de oraș, în mijlocul naturii, prin amenajări simple, o parte ușor de executat prin muncă patriotică ar putea deveni campuri, terenuri sportive dotate, cabane din lemn, puncte alimentare, estrade etc. Ele ar atrage sute de tineri în fiecare duminică.

„Turismul și sportul, spunea Aurel Pantea, secretarul comitetului U.T.C. pe Centrul Universitar, trebuie privite într-un context mai larg. Pînă acum

De curind, membrii Comitetului regional Bacău al U.T.C. și peste 40 de invitați, au dezbătut măsurile privind munca educativă în rîndul tineretului.

În această plenară largită, după un cuvînt orientativ al tov. Ion Popescu, secretar al C.C. al U.T.C., s-au făcut multe propuneri care vin să întregască imaginea viitoare activității a Uniunii Tineretului Comunist. Consemnînd o parte din ele, cele referitoare la dinamica inițiativei, credem că acestea reprezintă unele principii ale spiritului inovator.

Or, se știe, că orice proces înnoitor nu presupune schimbări numai în domeniul instrumentelor de lucru, ci și în structură. Este nevoie, deci, de schimbări

în însăși concepția despre munca educativă cu tineretul. Nu vom mai organiza acțiuni doar pentru a fi bifate într-un program de activitate, pentru a

fel de acțiuni? În primul rînd se cere, sîntem convinși, o permanentă cunoaștere a sufletului celor cărora ne adresăm. Acest dezerat presupune un studiu

SPIRITUL NOVATOR ȘI DINAMICA INIȚIATIVEI

avea ce raporta, ci pentru a răspunde necesităților de cultură, de instrucție și distracție ale tinerilor. Astfel va dispărea, credem, din vocabularul activității cuvîntul „mobiliza” sau l se va modifica sensul. Nu se va mai face mobilizarea în sensul de a obliga pe tînr să participe la acțiunea x, ci tînrul va participa la acțiunea ce răspunde exigențelor sale, și corespunde exigențelor lui. Cum se pot organiza și desfășura ast-

permanenți și atenți, din partea tuturor activiștilor, studii la care se poate porni prin folosirea anchetelor. De asemenea, o dată cu înființarea centrului de cercetări pentru problemele tineretului se impune existența, la nivelul județelor a unor colective formate din oameni de specialitate (pedagogi, psihologi și activiști), adică un fel de filiale în cadrul cărora să se facă, în sesiuni periodice, co-

municări asupra problemelor studiate. Tot în acest sens, în intervenția sa, tovărașea Maria Moldoveanu, membră a biroului Comitetului regional Bacău al U.T.C. a considerat util ca „centrul de studiere să aibă un organ și sau de presă, o revistă. Publicarea studiilor științifice ale specia-

ton Dumitru, căruia îi aparțin aceste considerații, tovarășul Ion Ioniță, vicepreședinte al consiliului regional al sindicatelor este de părere că organizația U.T.C. trebuie să manifeste mult mai multă inițiativă. Mi-a fost dat să constat onorabil, a remarcat vorbitorul, că inițiative bune, cu o largă audiență la mase au fost abandonate pe parcurs. Așa s-a întimplat cu două inițiative sustinute entuziasmat la început de comitetul regional U.T.C.: învățarea celei de-a doua meserii și concursul „Citirea cărții tehnice”.

Ca dovadă concretă și imediată a impulsivității spiritului inovator numeroși vorbitori au făcut propuneri de îmbunătățire a muncii organizațiilor U.T.C. Transcriem câteva din ele: — La casele de cultură să se înființeze cercuri de inițiere în muzica simfonică, pentru învățarea limbilor străine, cercuri estetice cu scopul promovării bunului gust, al măririi receptivității tinerilor la frumusețile naturii și ale artei.

— Tinerii cuprinși în pregătirea premilitară să aibă, fiecare, un carnet în care să fie notate

prezența și aptitudinile sale, astfel, încît, la încorporare, comisarariatul militar să aibă posibilitatea de a-l repartiza la arma cea mai potrivită.

— Cluburile tineretului, și nu restauranțele, să fie dotate cu jocuri electronice.

— La sate, căminele culturale, să nu fie transformate în săli de ședințe (aproape toate au scaunele bătute în cuie) ci în adevărate lăcăse de cultură de petrecere a timpului liber, în mod plăcut.

— În cadrul plenarei largite, mulți vorbitori au propus să se asigure permanent, un climat propice spiritului inovator. În deplină această dorință impune promovarea activiștilor din rîndul celor ce sînt doar executați corecți, ci a tinerilor care pe lîngă o bună pregătire dau dovadă de fantezie și pasionare în munca educativă cu tineretul.

ION CHIRIC corespondentul „Școlii tineretului” pentru regiunea Bacău

Foto: Sorin Dan

550 DE ANI DE LA MOARTEA LUI MIRCEA CEL BĂTRIN

Cu 550 de ani în urmă, în ziua de 31 ianuarie 1418, înceta să mai bată inima unuia din cei mai de seamă voievozi pe care i-au avut țările române în decursul veacurilor evului mediu, Mircea cel Bătrîn, domn al Țării Românești, al cărui nume s-a înscris cu litere mari în cartea de aur a luptei pentru independență a poporului român.

Alegerea lui Mircea cel Bătrîn ca domn al Țării Românești s-a făcut într-un moment în care asupra popoarelor din Sud-Estul Europei plana marea amenințare a cotoropirii otomane; domnia sa avea să dureze treizeci și doi de ani, rîstîmp în care în poftă marilor primejdii pe care le-a avut de întîmpinat, a reușit nu numai să salveze păstrarea ființei de sine stătătoare a țării, ci și să-i ridice prestigiul pe culmile cele mai înalte.

În îndelungată-i domnie, Mircea cel Bătrîn a dat dovadă de calități excepționale pe toate țărmurile vieții, pornind de la cele de bun gospodar, și culminînd cu cele de mare comandant de oști, toate strădănițele sale fiind puse în slujba apărării intereselor țării.

Marele voievod, denumit „cel Bătrîn” și datorită înțelepciunii de care a dat dovadă — s-a aplecat cu pricepere și sîrguință asupra gospodăririi Țării Românești, înțelegînd că fără o țară înfloritoare nu va putea face față marilor primejdii ale timpului. În această privință sînt foarte grătoare documentele care atestă legăturile comerciale ale Țării Românești cu țările vecine și îndeosebi cu țara soră Transilvania.

Acestei laturi voievodul i-a adăugat și o serie de măsuri de organizare internă menite a da o putere tot mai mare domniei și țării. El s-a preocupat îndeaproape de o cifă mai bună așezare a instituțiilor țării, punînd baze temeinice unor foruri centrale ca: sfatul domnesc, cancelaria țării și curtea domnească și înființînd o nouă dregătorie — bănia Severinului, cu importante rosturi militare și administrative în părțile Olteniei. Pentru mai bună administrare Mircea a făcut o mai judicioasă și mai clară delimitare a județelor Țării Românești, care avea să dăinuiască de-a lungul secolelor.

Prezent și în viața culturală a țării, Mircea a arătat o grijă deosebită față de principalul for de cultură al epocii — biserica. Din inițiativa lui Mircea, pentru prima dată în fruntea mitropoliei este numit un mitropolit pămîntean, fapt ce semnifică tot mai deplină independența țării.

Personalitatea lui Mircea cel Bătrîn s-a făcut cunoscută și prin marile sale calități de comandant de oști, prin mărețele victorii reputeate de poporul nostru sub steagul său de luptă. Referindu-se la greaua și neconștientă luptă pentru apărarea independenței Țării Românești, nu putem trece cu vederea și calitățile de încrecat diplomat ale acestui viteaz voievod; el a reușit să ducă o chibzuită politică externă, la baza

Și într-adevăr în anul imediat următor Baiazid trecea Dunărea pe la Turnu (Turnu Măgurele). După o înaintare de aproape două săptămîni, între marea oaste a lui Baiazid, înfometată și sleită, și mîrea oștire a Țării Românești se ajunge la un echilibru. Era tocmai ceea ce urmarea voievodului Țării Românești, care hotărî atacarea armatei turcești mai înainte ca aceasta să fi ajuns în capitala țării. În ziua de 10 octombrie 1394, la Rovine, pe rîul Argeș, într-un

a evita dezastrul total, fapt consemnat astfel de un cronicar: „Baiazid s-a înspăimîntat și a fugit, și rîul acela (Argeș) curgea roșu de sîngele ce iesea din multimea trupurilor căzute”.

Marea bătălie de la Rovine — încheiată cu o stralucită biruință a celor ce și apărau „sărăcia și nevoia și neamul” asupra „învincibilului Baiazid”, îl va inspira și pe cel mai mare poet al nostru Mihai Eminescu: „Ca potop ce prăpădește, ca o mare turburată / Peste-un ceas păgînatăre și ea pleacă vînturată. / Acea grindin-oștilă înspre Dunăre o mină / Iar în urma lui se-ntinde falnic, arma română”.

O a doua mare biruință a oastei Țării Românești, condusă de Mircea cel Bătrîn asupra oștilor lui Baiazid în anul 1397 — după ce sultanul reușise să înfrîngă armata cruciată în bătălia de la Nicopole (1396) îl determină pe Baiazid să renunțe la planul ofensiv sale la nord de Dunăre, vîzînd că nu va putea să învingeuneze voiața eroicului și viteazului popor român, de a trăi în libertate, condus în luptă de un atît de destoinic voievod.

În ultima etapă a domniei — după 1406 — Mircea cel Bătrîn a ridicat prestigiul țării sale pe culmile cele mai înalte, reușind chiar să înscăuneze un sultan care se obliga să renunțe la orice planuri de cuceriri la Dunăre. În acei ani, marele voievod al Țării Românești devenise un adevărat arbitru al vieții politice din sud-estul Europei.

Conturată în linii simple dar trainice, figura domnului Mircea s-a păstrat în memoria generațiilor, ajungînd pînă la noi ca un adevărat simbol al timpului său în lupta pentru libertatea neamului. În cartea de aur a minăstirii Cozia se află înscris, în semn de prețuire și adîncă înțelegere, următoarele cuvinte: „Lupta lui Mircea și a celorlalți viteji coievoci ai țării române pentru libertate, neamurile și ființa națională și-a aflat ostăzi strălucită împlinire în patria noastră liberă, independentă și suverană — Republica Socialistă Română”.

Sînt cuvintele pe care le-a scris tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu prilejul vizitei conducătorilor de partid și de stat în regiunea Argeș, în semn de omagiu pentru marele patriot.

loc bine ales de Mircea, s-a desfășurat una din cele mai mari bătălii ale venurilor trecute. „Și lănci neamurate s-au frînt atunci și multimea săgetilor a fost nemăsurată, încît cerul nu se mai vedea de desimea lor” — scrie o cronică, redîndu-ne amplitudinea acestei bătălii. Pe măsură ce ziua se scurgea, rîndurile oștirii otomane se prăbuseau. Văzînd pe cei mai mulți din ai săi căzuți, Baiazid hotărî spre apusul soarelui să se retragă pentru

UN SIMBOL

AL

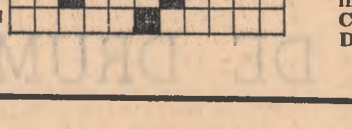
LUPTEI

PENTRU

LIBERTATEA

NEAMULUI

lector univ. Ion Negoiu

ÎN ANTICAMERĂ

Pentru tinerii scriitori, mai precis pentru tinerii debutanți, ediția capătă, uneori nemilos de concret accepțiunea unui șantier. Oricît s-ar părea de ciudat, există posibilitatea unei apropieri între cartea debutantului și oarecare volum de „opere complete” al unui scriitor vîrstnic. Pentru că debutantul se prezintă la editură cu tot ceea ce a scris. Pasul ieșirii din anonimat este însoțit de gestul închiderii unei perioade pe care el o socotește „de formare deplină” (iar editura, aproape aprioric, „de început”).

Pe șantierul editurii, tînrul scriitor nu capătă talent în plus, nici măcar o mai mare icsușită în a adînci investigațiile în propriul său univers tematic.

Redactorul de carte se mărginește la o activitate de organizare a materialului în jurul cîtorva coordonate pe care le socotește distincte. Este vorba de a întui sau a afla ceea ce este „specific” tînrului scriitor.

Uneori sarcina aceasta este ușurată de cunoașterea anterioară, din diferite publicații, a prozel sau poeziei debutantului, precum și a unor cronici privind creația acestuia.

Cînd tinerii poeți Ion Murgan și Ion Iancu Lefter au prezentat primele lor volume editurii, ei erau deja cunoscuți printre intervenții a lui George Călinescu, privind profilul liric al acestora. Munca redactorului a fost astfel mai ușoară — ca punct de plecare.

Printre necunoscuți, un redactor descoperă într-o zi un volum de versuri destul de atrăgător intitulat „Rime repetate în gerunziu”, sub semnătura lui Romulus Cojocaru din regiunea Oltenia, raionul Vinju Mare. Cartea este citită repede și redactorul

viitoarele personalități

și notează o mare concentrare a expresiei, multă sugesție, obsesia mișcării lăuntrice, revelație în fața genezei, sentimentul singularității cosmice. Sint și câteva observații laudabile — de care se va ține seama la a doua lectură. A tînrului redactorului va trebui să-și poartă răspundea la vesnica întrebare: ce vrea Romulus Cojocaru să comunice lumii? Ce reușește să comunice? Ce nu reușește? În volumul de povestiri al lui Florin Bălanușu atrage atenția neomogenitatea scrierilor. Pe lîngă șase povestiri — înscrise sub semnul prozei poematice — (într-o povestire, Nechifor Lipan din Baltagul — se întoarce acasă) apar și cîteva schițe umoristice scrise parcă de alt creion. Încotro trebuie îndreptat?

Sînt întrebări, privind pe acești tineri scriitori și pe numeroși alții (Ion Chiriac, Adi Cusin etc.) la care redactorul de editură trebuie să-și fîrînzire. Pentru mesajul de frumusețe al poeziei și prozatorilor tineri trebuie să ajungă curînd sub ochii cititorului.

NELU OANCEA redactor la Editura tineretului

ACTUALITATE DUMINICĂ - concursuri ale elevilor. Includes a photo of a student and text about a photography competition.

Ce vom citi în luna februarie. Includes a list of books and authors for the month of February.

Sporturi de iarnă. Includes a chess puzzle and information about winter sports.

Mozaic cu zăpadă

SPORT • SPORT

SAISPREZECIMILE „CUPEI ROMÂNIEI“

Tragerea la sorți a meciurilor din cadrul „saizprezecimilor“ de fotbal ale „Cupei României“ la fotbal (etapă în care intră și formațiile de categoria A) a stabilit următoarele întâlniri: Lemnatul Odoarei—Jul Petroeni; Minerul Baia Mare—Universitatea Craiova; Chimia Făgăraș—Steaua; Crișul Oradea—Petrolul Ploiești; Metalul București—Dinamo București; Vagonul Arad—Steagul Roșu Brașov; Victoria Tg. Jiu—Universitatea Cluj; C.S.M. Sibiu—F.C. Argheșul Pitești; Progresul Brăila—Dinamo Bacău; Metalul Tîrgoviște—Progresul București; Chimia Suceava—Farul Constanța; Politehnica (fost C.S.M.S.) Iași—U.T. Arad; T.U.G. București—A.S.A. Tg. Mureș; Dinamo Obor—Rapid București; Ancora Galați—C.F.R. Timișoara; Marina Mangalia—Politehnica Timișoara.

Meciurile se vor disputa la 3 martie primele echipe fiind gazde.

● Echipa feminină de volei Dinamo București a debutat cu o victorie în „Cupa campionilor europeni“. Voleibalistele române au învins cu scorul de 3-0 (16-14; 15-7; 15-9) echipa

pa Hapoel Hamapil. Returul va avea loc la 8 februarie la București.

● Concursul internațional de sărituri cu schiurile, desfășurat la Szezyrk (stațiune de sporturi de iarnă la 60 km de Katowice) a fost câștigat de sportivul polonez Jozef Kocjan, care a totalizat 426,3 puncte, urmat de compatriotul său Jozef Przybyla cu 409,7 puncte, și Robert Dornmerich (R.D. Germania) cu 397,5 puncte. Cea de-a doua „manșă“ a concursului a revenit lui Hans Tonhauser (R.D. Germania), cu 227 puncte (cele mai bune sărituri au măsurat 79,5 și 80 m).

(Agerpres)

ARBITRARIUL UNUI FORA CADEMIC

O lucrare științifică de mare valoare respinsă de Editura Academiei și publicată de două edituri străine

În alimentația bolnavilor cu transplant cardiac de la Groote Schuur s-a ținut seama de cercetările prof. dr. Iancu Gontea, publicate în cartea: „Substanțe nutritive în alimente“ apărută în limba franceză și în curs de apariție și în limba engleză. Ne-am adresat prof. dr. Iancu Gontea cu următoarea întrebare: — De ce cartea dumneavoastră atât de puțin cunoscută de medicii români, a fost publicată în Editura agrosilvică? — În 1964 lucrarea a fost oferită Editurii medicale însă mi s-a răspuns că „nu poate fi acceptată intrinsec este pură specialitate“ (?!) Deoarece doream să apară aici am solicitat aprobarea din partea forului tutelar (M.S.P.S.) care a trimis cererea noastră la Editură. Aceasta a completat motivarea refuzului, afirmând că noțiunile indispensabile unui medic sînt amintite în „Bazele alimentației“, publicată în 1963, recomandându-ne să ne adresăm Editurii Academiei. Într-o audiență obținută ulterior la tovarășul ministru adjunct mi s-a spus că: „avînd destule lucrări de ce mai insist să apară și aceasta“. Plin de consternare am renunțat de a mai susține publicarea lucrării în Editura Medicală.

— De ce, conform recomandării, nu vă-ați adresat Editurii Academiei? — Așa ar fi fost firesc, ținînd seama de conținutul lucrării, însă o încercare anterioară mi s-a refuzat de acest curaj. În 1962 am oferit spre publicare cartea „Alimentația și reproducerea la om“. Lucrarea a fost acceptată de conducerea Editurii și trecută în lista publicațiilor, care urma să apară în cursul anului 1963, însă pe baza dispoziției primite de la președintele de atunci, al Secției Medicale a Academiei a fost scoasă din plan, cu toate că intrase chiar în tehnoredacție. A dresându-mă tovarășului președinte al secției mi-a spus că: „Academia publică numai lucrările membrilor săi“ (?!) Fiind conștient de valoarea cărții, prima lucrare de acest gen apărută în lume, am tradus-o în limba germană și cu aprobarea Ministerului Învățămîntului și a Ministerului Sănătății la începutul anului 1965 a fost tipărită în Editură „Gustav Fischer“. Cele peste 25 recenzii, deosebit de elogioase asupra ei, în diferite reviste din lume, au compensat refuzul de a figura și cartea noastră printre acelea ale academiilor.

— Care este poziția științei alimentației în învățămîntul medical superior? — În 1966/67 se ajunsesse ca planul de învățămînt să cuprindă minimum necesar pentru însușirea cunoștințelor de bază (teoretice și practice) din știința alimentației omului sănătos și bolnav. Planul prevedea pentru studenții din anul V, cîte 2 ore de curs pe săptămînă, timp de un trimestru, 7 sedințe de lucrări practice și o săptămînă de stațiu în spital, cu examen separat la finele semestrului. Fără să fiu consultat, anul acesta numărul orelor de curs s-a redus la 13—14 (adică la mai puțin decît cuprind planurile universităților populare pentru difuzarea acestei științe), fără nici o zi de stațiu și fără examen separat. Cunoștințele de bază necesare pentru utilizarea factorului alimentar în profilaxia și terapia curativă a bolilor fiind tot atît de importante ca și cele de farmacodinamic, credem că sacrificarea științei alimentației în planul de învățămînt cu studenții nu s-a făcut pe criterii nevoilor viitorului medic.

În fața acestor răspunsuri nu ne mai întrebăm de ce forul academic și Ministerul Sănătății au dat dovadă de atît de puțină bunăvoință pentru dezvoltarea unei științe noi. Se poate oare presupune că membrii acestor foruri nu erau la curent cu cele mai noi cercetări ale propriilor savanți? Sau că editori atît de respectabile n-au sesizat valoarea lucrării? Se mai întîlnesc alte asemenea cazuri?

ION MARCOVICI

Ferestre deschise

(Urmare din pagina 1)

zuale a găsit ecou favorabil. Prin efortul lăudabil al unui colectiv condus de ing. Septimiu Popa, șef-adjunct al serviciului tehnic, au fost puse la punct problemele de ordin organizatoric. Ținînd cont de stadiul inițial, de preferințe, au fost alcătuite șapte cercuri, împărțite în două categorii — începători și avansați.

Îmbucurător în această fază de început e faptul că participanții dovedesc interes deosebit pentru lecții, caracterul benevol al înscrierii dovedindu-se încă odată binefactor.

Am stat de vorbă cu tânărul profesor Carol Schervan, șeful

colectivului de lectori, unul din animatorii acțiunii.

— Important pentru cursanți mi se pare obligativitatea de a profita de orice prilej, cît de mic, pentru a deprinde limba respectivă. Trebuie să fie puțin „obraznic“ cu sine însuși, în sensul de a se solicita. De altfel, noi, la cabinetul tehnic ne gîndim să le dăm de lucru celor mai avansați tocmai pentru a-i obliga la mai mult.

— Dar în cadrul restrîns al orelor de curs?

— Aici punem accentul pe învățarea gramaticii a cuvintelor. O limbă străină învățată „după ureche“ se uită repede. Folosim pentru lecții și magnetofonul, imprimînd și

redînd, cursanții avînd posibilitatea să se autocorecteze. Iar pe parcurs intenționăm să începem, tot cu cei mai avansați bineînțeles, traducerea de texte tehnice de interes general.

Am cercetat „cataloagele“ cercurilor de limbi străine. Nume de oameni care lucrează în toată întinderea combinatului, în secțiile productive, în serviciile de concepție. Lucru care vorbește de la sine de interesul stîrnit în rîndul tuturor categoriilor de salariați.

Ideea studiilor în comun a unei limbi străine nu este fără îndoielă nouă. Noi nu sîntem nici argumentele care invită la cunoașterea unei alte limbi. Ne dăm bine seama fiecare dintre noi de bariera așezată în juru-ne de insuficiența în acest domeniu. Merită însă subliniată perseverența cu care aceste idei i s-a asigurat cadrul necesar în Combinatul siderurgic din Hunedoara. Cu atît mai mult cu cît, să recunoaștem, nu este deloc un lucru ușor a găsi soluții la o seamă de probleme: lectori, material didactic. Evident, ne aflăm la Hunedoara nu în fața unui entuziasm de început, ci la începutul unei acțiuni serioase. Felicitîndu-l pe organizatorul, nîtrim convingerea — odată cu „elevii“ — că activitățile cercurilor i se va corda pe toată durata ei acesteia.

— Creștem totodată, ca exemplu oferit de conducerea combinatului hunedorean și comitetului U.T.C. poate fi motivator.

„Muieți-s posmagii?“

(Urmare din pagina 1)

prieten cu Vasile Ionuș, un alt parazit ce trăiește pe spinarea părinților.

Nefiind muieți posmagii, lezeșul a zis: „mai bine...“

Probabil că așa și-a zis N.C. Cît a fost student la Iași prima în fiecare lună de la tatăl său cîte 800 lei, iar de la o mîtușă 600 lei. Deci în total 1.400 lei pe lună. Un salariu onorabil. Cu două luni înainte de a absolvii facultatea se întîmplă un fapt dureros: tatăl și mîtușa mor într-un accident de automobil. Tânărul N.C. cam greu termină toții facultatea. E repartizat în producție. Ca stagiar primește un salariu de 1.100 lei... „Cum se poate asta? Se întreabă el nedumerit. Cînd eram student primeam 1.400 lei, iar acum sîm am mai puțin? Nu, nu se poate. E floaic“. Adăugîndu-se la această nedumerire și dese mustrări primite deoarece dădea dovadă de pasivitate (= lene) la locul de muncă, tînărul N.C. renunță. Întocmai ca celebrul leneș din povestirea lui Creangă. Alții însă își tirile parazitismul timp îndelungat. Ce e mai grav e că aproape toți săvîrșesc în cele din urmă pentru a putea țenevi confortabil, diverse acte antisociale, suferînd dese condamnări. Din cei 20 de paraziți cărora le-am urmărit destinul, 18 au suferit condamnări sau sînt acum în proces.

— Sîntem din povestea lui Creangă scapă într-un mod original de leneșul satului Ior. Noi cum credeți că ar trebui să procedăm?

— E necesar să se depună mai multe eforturi pentru a-i obșnuși cu disciplina muncii. Asemenea oameni apar datorită unor greșeli în educația lor, greșeli mai ales din partea părinților care se lasă exploatați de fiul lor sau nu au nici o autoritate în fața propriilor copii. Noi facem tot ce ne stă în putință pentru a determina încadrarea lor în întreprinderi, pentru a determina schimbarea concepțiilor lor despre viață. Cu unii reușim. În colective puternice, sănătoase, evoluția lor devine firescă.

— Altmînteri: vorba lui Creangă? — „Să-și puie cineva obrazul pentru unul ca tine și să te hrînească ca pe un trîntor mare minune-și asta!“.

Ipostazele apei

(Urmare din pagina 1)

la Porțile de Fier și pînă la Sulina, acolo unde fluviul își pierde numele și apele, pe cursurile Prutului, Siretului, Crișurilor, și Oltului se dau adevărate bătălii pentru cîștigarea a noi pămînturi, pentru culturile cerealiere, tehnice și furajere. Și, sub mîna omului, apa se retrage. În locu-i se dezvoltă adevărate păduri de porumb, se cultivă grîu, floarea-soarelui și sfeclă. Numai în cele două incinte — Insula Mare a Brăilei și Balta Ialomiței — unde cu patru sau cinci ani în urmă s-a descins pentru prima dată — s-a cîștigat o sută și ceva mii hectare. Adăugate celor scoase de sub ape, ce păreau vesnic stăpîne, prin asanarea unor lacuri și bălți — Ezăr, Potelu, Rastu, Călugăreii, Strimba — suprafețele puse în siguranță pentru producția agricolă însumează circa un milion și jumătate de

hectare. Ele constituie cele mai noi pămînturi ale țării, determinînd nu numai schimbarea hărților geografice și economice dar și viața oamenilor.

La această oră bătălia transformării luncii Dunării e în toi. Din loc în loc, și pe porțiunile de o sută ori două de metri, ci pe zeci de kilometri lunca se cutremură sub loviturile excavatoarelor, buldozerelor și ale utilajelor grele. Se fac defrișări și destufizări; se taie canale, prin care se vor evacua apele în exces sau se va completa deficitul din Cîmpia Română. Tractoare puternice dislocă uriașe rădăcini de sălcii, pompele sug fără încetare apele minîndu-le spre... Dunăre sau în sens invers, către marile sisteme de irigații. Se ridică magazii. Se amenajează noi stații de pompare. Se cercetează.

Pe toate fronturile bătălia continuă...

Încă un element în arhitectura suceveană — noul spital

nu poate găsi soluții mai bune decît lucrătorii școlii înșiși, cei care-și cunosc elevii și știu ce le este cu adevărat util, în ce proporție și în ce ordine. În ajutorul lor au venit însă și oameni de specialitate, oferindu-le studii, materiale de sinteză, de experiență. În acest an trecut „Revista de pedagogie“ a publicat un amplu capitol intitulat „Contribuții la sistemul muncii educative din liceu“, care oferă sugestii pentru

ignorată așa cum se pare că a fost în exemplele citate.

„A fi profesor se învață. De ce nu și a fi diriginte“?

În discuțiile purtate cu cadrele didactice din acest liceu s-au ridicat două obiecții însemnate privind formația dirigintului. Și desi nu le scotom de natură să justifice fenomenele negative semnalate le reproducem.

1. Profesorul nu este pregătît

de perfecționare, ca și în orice altă specialitate.

2. Diriginții sînt încercăți cu sarcini care nu au nimic comun cu obligatiile lor, împovărați de o formulistică inutilă, care le răpîste enorm de mult timp și deși nu servește la nimic, e singura bază după care li se verifică și apreciază activitatea. Dirigintele este obligat să aibă un plan de muncă anual și altul trimestrial, un program de activități comune cu organizația pionierilor sau U.T.C., un caiet în care să treacă toată activitatea și toate observatiile făcute asupra elevilor, să întocmească anual fișe ale elevilor (?!) pe care să le atașeze la dosarele personale ale acestora?! Obligatiile acestea sînt conștințite de regulamente și instrucțiuni; dar mai sînt și „inițiative“ locale. Comitetul executiv al statului popular al orașului Ploiești cere dirigintilor să întocmească trimestrial un tabel cuprînzînd toți elevii vizitați la domiciliu, avînd următoarele rubrici. (transcriere textuală): numele și prenumele, adresa, data nașterii, situația la învătare, situația familială (părinți divorțați, recăsătorii, decedați, dacă în familie sînt boli contagioase), descrierea detaliată a modului cum părinții se ocupă de creșterea și educarea elevului,

2. Diriginții sînt încercăți cu sarcini care nu au nimic comun cu obligatiile lor, împovărați de o formulistică inutilă, care le răpîste enorm de mult timp și deși nu servește la nimic, e singura bază după care li se verifică și apreciază activitatea. Dirigintele este obligat să aibă un plan de muncă anual și altul trimestrial, un program de activități comune cu organizația pionierilor sau U.T.C., un caiet în care să treacă toată activitatea și toate observatiile făcute asupra elevilor, să întocmească anual fișe ale elevilor (?!) pe care să le atașeze la dosarele personale ale acestora?! Obligatiile acestea sînt conștințite de regulamente și instrucțiuni; dar mai sînt și „inițiative“ locale. Comitetul executiv al statului popular al orașului Ploiești cere dirigintilor să întocmească trimestrial un tabel cuprînzînd toți elevii vizitați la domiciliu, avînd următoarele rubrici. (transcriere textuală): numele și prenumele, adresa, data nașterii, situația la învătare, situația familială (părinți divorțați, recăsătorii, decedați, dacă în familie sînt boli contagioase), descrierea detaliată a modului cum părinții se ocupă de creșterea și educarea elevului,

de perfecționare, ca și în orice altă specialitate.

2. Diriginții sînt încercăți cu sarcini care nu au nimic comun cu obligatiile lor, împovărați de o formulistică inutilă, care le răpîste enorm de mult timp și deși nu servește la nimic, e singura bază după care li se verifică și apreciază activitatea. Dirigintele este obligat să aibă un plan de muncă anual și altul trimestrial, un program de activități comune cu organizația pionierilor sau U.T.C., un caiet în care să treacă toată activitatea și toate observatiile făcute asupra elevilor, să întocmească anual fișe ale elevilor (?!) pe care să le atașeze la dosarele personale ale acestora?! Obligatiile acestea sînt conștințite de regulamente și instrucțiuni; dar mai sînt și „inițiative“ locale. Comitetul executiv al statului popular al orașului Ploiești cere dirigintilor să întocmească trimestrial un tabel cuprînzînd toți elevii vizitați la domiciliu, avînd următoarele rubrici. (transcriere textuală): numele și prenumele, adresa, data nașterii, situația la învătare, situația familială (părinți divorțați, recăsătorii, decedați, dacă în familie sînt boli contagioase), descrierea detaliată a modului cum părinții se ocupă de creșterea și educarea elevului,

Teatre

MIERCURI SI IANUARIE 1968

Teatrul National Sala Comedia „Oameni și soareci“ (ora 19.30); Sala Studio „Castiliana“ (ora 19.30); Opera Română „O noapte furtunoasă“ (ora 19.30); Teatrul de Operetă „Contesa Maritza“ (ora 19.30); Teatrul de Comedie „Sfîntul“ (ora 20); Teatrul Mic „Tango“ (ora 20); Teatrul „C. I. Nottara“ — Sala Magheru „Lovitura“ (ora 19.30); Sala Studio „Viziuni flsmante“ (premieră) (ora 20); Teatrul „Ion Creangă“ „Toate pinzele sus“ (ora 18); Teatrul Tîndărică „Papuciacă“ (ora 17). „Vrăjitorul din Oz“, ora 17 la sala Palatului Pionierilor.

Televiziune

17.30 Curs de limba engleză; 17.58 Sumar zilei; 18.00 Telegazeta economică; Cazul celor 1200; 18.30 Pentru copii: Ala-Bala — Cine îndrăznește? 19.00 Alma-Mater — emisiune pentru studenți; 19.30 Telegazeta de seară; 20.00 Interviuri; 20.15 pianistul Dan Grigore; 20.15 Transfocator; 21.00 Avanzpremieră; 21.15 Telememecata: „Elisabeth și Essex“ film artistic cu Bette Davis, Olivia de Havilland și Errol Flynn; 23.05 Telegazeta de noapte.

Cinematografe

CAPCANĂ rulează la Patria (orele 11.30; 14.30; 19; 21.15). Festival (orele 8.30; 11; 13.30; 16; 18.30; 21). CAUTAȚI IDOLUL rulează la Luceafărul (orele 9; 11.15; 13.30; 16.15; 18.30; 20.45). DE TREI ORI BUCUREȘTI rulează la București (orele 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21). Republica (orele 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21). ÎNCERCUIREA rulează la Victoria (orele 9; 11.15; 13.30; 16; 18.30; 20.45). UN BĂRBAT ȘI O FEMEIE rulează la Capitol (orele 9.15; 11.30; 13.45; 16; 18.30; 21). DRAGOSTEA UNEI BLONDE rulează la Lumina (orele 9.15; 11.30; 13.45; 16; 18.30; 20.45). Mosilor (orele 15.30; 18; 20.30). CIND TU NU ESTI rulează la Doina (orele 11.30; 13.45; 16; 18.15; 20.30). O SUTĂ UNU DALMATIENI rulează la Unirea (orele 14.30; 16.30; 18.30; 20.30) Aurora (orele 9; 11.15; 13.30; 16; 18.15; 20.30). ESCROC FĂRĂ VOIE rulează la Gulești (orele 15.30; 18; 20.30). Miorița (orele 9.30; 11.45; 14; 16.15; 18.30; 20.45). Volga (orele 10; 12; 14; în continuare 16.15; 18.30; 20.45). RĂZBOI ȘI PACE (seriile I și II) rulează la Feroviar (orele 9.30; 14; 18.30). Excelsior (orele 9.30; 14; 18.30). MARTIN SOLDAT rulează la Înfrățirea (orele 10.30; 16; 18.15; 20.30). CONTELE BOBBY SPAIMĂ VESTULUI SĂLBATIC rulează la Dacia (orele 8—21 în continuare). ZOSIA rulează la Buzesti (orele 15.30; 18; 20.30). REGINA ZAPEZI rulează la Cîrlagasi (orele 15.30; 18; 20.30). SPARTACUS (ambete seri) rulează la Grivita (orele 9; 12.30; 16; 20). JOCURI NESCHIMBATE rulează la Bucegi (orele 9; 11.15; 13.30; 16; 18.15; 20.30). UN NABAB MAGHIAR rulează la Gloria (orele 9; 11.15; 13.30; 16; 18.15; 20.30). Modern (orele 9; 11.15; 13.30; 16; 18.30; 20.45). MARELE RESTAURANT rulează la Unirea (orele 16; 18.15; 20.30). SERVUS VERA rulează la Tomis (orele 9; 11.15; 13.30; 16; 18.15; 20.30). UN TAXI PENTRU TOBRUK rulează la Flacăra (orele 15.30; 18; 20.30). ZECE NEGRI MITITEI rulează la Vitan (orele 15.30; 18; 20.30). LORDUL DIN ALEXANDER-PLATZ rulează la Popular (orele 15.30; 18; 20.30). CORIGENTA DOMNULUI rulează la Arta (orele 9.30; 11.30; 13.40; 15.30; 18.15; 20.30). M. Lăduța (orele 9; 11.15; 12.30; 16; 18.30; 20.45).

MARIETA VIDRAȘCU

(Urmare din pagina 1)

nie; Analiza activității clasei sub toate aspectele; Transmiterea bolilor infecțioase; Prin practicarea unui sport organizat spre o dezvoltare fizică armonioasă; Eroismul — o trăsătură a omului superior.

Dintru început, lipsa de diferențiere tematică de la un an de studiu la altul este supărătoare. S-ar putea obiecta că diferențierea se realizează în conținutul fiecărei ore, ceea ce poate să fie adevărat. Totuși, elevii din clasa a XI-a H au ascultat cu siguranță o prelecurea a regulamentului școlar și cînd erau în clasa a X-a, poate și în clasa a IX-a. Ce elemente noi au intervenit pe parcurs în obligatiile lor (cu atît mai mult cu cît regulamentul actual este în vigoare din 1964!) care ar putea fi tratate altfel acum decît ar fi putut fi înțelese de ei în urmă cu doi ani? Dar între „A învătă cu temei“ și „Răspunderea ce ne revine în vederea unei bune pregătiri“ și „Analiza activității clasei“ ce deosebiri se pot face astfel în cît elevii și nu sîntă că despre toate acestea s-a mai discutat, cu efect sau fără? Din temele alese de către tovarășii profesori diriginți pentru a fi dezbătute în prima etapă a anului școlar cu greu îți poți face o imagine a

particularităților care deosebesc un colectiv de altul după vîrstă, grad de cultură, maturitate, interes și preocupări. Ba, ești chiar tentat să crezi că ele au fost adunate întîmplător, după „inspirația“ de moment și nu după nevoile educative reale pe care le ridică viața unui colectiv ori al altul. Altfel, cum s-ar putea explica alăturarea — la clasa a X-a, „I“ — a unor asemenea subiecte „Importanța disciplinei în muncă noastră“ ținute una după alta? Este îndoielnic că operîndu-se cu aceste noțiuni și probabili pînzîndu-se de la celești exemple din viața colectivului cele două ore de dirigență să fi captat atenția elevilor, discuția să fi atins eficacitatea scontată. Tot întîmplător par a fi incluse și temele cu caracter cultural, ca să fi numim așa. La clasa a IX-a C sînt grupate pentru patru ore consecutive: discutarea unui film, a vieții și creației lui Enescu, o vizită la muzeul și o discuție desrîrte lectură ziarilor și revistelor. O asemenea rezolvare elementară poate să satisfacă cerințele educației estetice, și contribuie la formarea gustului și discernămintului artistic? Aceleași cerințe sînt acoperite la clasa a X-a prin repetarea unor lecții de literatură („Frumusețile și bogățiile natu-

rale ale patriei oglîndite în opera unor scriitori“) iar la clasa a XI-a printr-o discuție teoretică (Cum poți deveni un om cult). Și o observație aparent mai puține ne este stereotipă, șablon, nu-ți spune mare lucru: „Ce înseamnă să fii om cult“, sau „E-roismul o trăsătură a omului superior“, sau „Importanța disciplinei în muncă“ etc., etc. sînt formule atît de des folosite (conferințe, simpozionuri, ore de dirigență

nu poate găsi soluții mai bune decît lucrătorii școlii înșiși, cei care-și cunosc elevii și știu ce le este cu adevărat util, în ce proporție și în ce ordine. În ajutorul lor au venit însă și oameni de specialitate, oferindu-le studii, materiale de sinteză, de experiență. În acest an trecut „Revista de pedagogie“ a publicat un amplu capitol intitulat „Contribuții la sistemul muncii educative din liceu“, care oferă sugestii pentru

sute de teme (fără exagerare) ce pot fi abordate în orele de dirigență. Materialul științific alcătuit este grupat pe obiective generale valabile, dar și particularizate după vîrstă și clasă, avînd o succesiune logică, justificabilă. Firește, el nu este o dogmă, poate fi îmbogățit, adaptat la nevoile colectivului, în funcție de personalitatea și experiența dirigintului respectiv, dar o păcat să fie total

pentru munca de dirigență. El nu primește în facultate noțiuni necesare desfășurării unei muncii educative științifice. Munca dirigintului nu-și găsește un loc corespunzător nici în programul practicii pedagogice pe care o efectuează studentul, nici în programul de perfecționare propus cadrelor didactice de Ministerul Învățămîntului. În acest sens s-a sugerat ca pentru profesorii diriginți să se creeze cursuri anuale

Ora de dirigență

de peste hotarele

DIN VIATA TINERETULUI LUMII

• EI PREFERĂ... CANADA

O organizație pacifistă canadiană care se pronunță împotriva războiului dus de S.U.A. în Vietnam a anunțat că va intensifica campania în vederea atragerii în această țară a unui număr cât mai mare de tineri din S.U.A. ce refuză să se înroleze în forțele armate pentru a nu fi trimiși în Vietnamul de sud. Conducătorul organizației, Mark Satin, a declarat că pe întreg teritoriul S.U.A. vor fi difuzate manifeste în care tinerii americani vor fi instruiți cum trebuie să procedeze pentru a obține vize legale de imigrație în Canada. El a adăugat că din fiecare autobuz sau avion ce sosește din S.U.A. la Toronto coboară cel puțin un tânăr venit aici pentru a nu se înrola în armata S.U.A.

• PALATUL TINERETULUI DIN LENINGRAD

La Leningrad a început construcția unui palat al tineretului. El va avea o sală cu 1.500 de locuri, care poate fi transformată într-un timp scurt în teren de sport. Tinerii vor mai dispune de o sală de dans și de un bazin de înot, de cluburi și biblioteci. Datorită unor instalații speciale, volumul tuturor încăperilor este variabil, ele putând fi mărite sau micșorate.

Patrioții sud-vietnamezi au pătruns în Pleiku și Da Nang

Marți dimineață, corespondenții și trimișii agențiilor occidentale de presă anunțau că după ce comandamentul militar american și cel sud-vietnamez au ordonat reluarea ostilităților încălcând încetarea focului, unitățile Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud au lansat conștient atacuri fără precedent în 35 capitale provinciale din Vietnamul de sud, în special în cele în care se află cele mai importante baze militare americane. Cele mai înverșunate lupte s-au dat la Pleiku, Da Nang și Nha Trang.

Marți dimineață, transmite corespondentul agenției France Presse, pe străzile localității Pleiku s-au dat lupte inversunite între cele două companii de patrioți care pătrunseseră în oraș și circa 7 companii americane și saigoneze, care încercau să prindă controlul asupra orașului. La Nha Trang, pe coasta sud-vietnameză, la aproximativ 320 km nord-est de Saigon, două companii ale F.N.E. au pătruns în oraș și au ocupat pentru câteva ore centrul administrativ al provinciei, două posturi de comandă saigoneze, stația de radio și gara. O bătălie deosebit de violentă s-a desfășurat în plin centrul orașului până marți la prânz.

Protejați de tirul mortierelor lor, forțele patriotice au lansat în zori zilei de marți asupra orașului și bazei americane de la Da Nang unul din cele mai puternice atacuri cu rachete de 122 mm ce au avut loc aici de la 3 ianuarie până în prezent și chiar mai puternic decât cel din 16 iulie anul trecut, când pierderile în avioane și echipament militar suferite de americani au fost evaluate la 50 milioane de dolari. După ce timp de cinci ore, în cursul nopții, s-au dat lupte grele la porțile orașului, bombardind în același timp baza aeriană și cartierul general al forțelor saigoneze, grupuri de patrioți au pătruns în perimetrul

Vizita delegației guvernamentale române în Anglia

LONDRA 30. — Corespondentul Agerpres, Liviu Rodescu, transmite: Continuându-și vizita în Marea Britanie, tovarășul Ilie Verdeț, prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, conducătorul delegației guvernamentale române, însoțit de Mihai Marinescu, ministrul industriei construcțiilor de mașini, și de alți membri ai delegației, precum și de Vasile Pungan, ambasadorul Republicii Socialiste România la Londra, și sir John Chadwick, ambasadorul Marii Britanii la București, a sosit marți dimineață pe calea aerului la Filton, unde se află uzina ale firmei „British Aircraft Corporation”. Aici se construiește prototipul — 002 — al avionului anglo-francez „Concorde”.

JAPONIA. Demonstrație la Tokio împotriva înarmării nucleare

Operațiunile de deblocare a Canalului de Suez

Marți dimineață au început operațiunile de sondare a părții nordice a Canalului de Suez, apreciate de guvernul R.A.U. drept necesare pentru deblocarea celor 15 nave blocați în Lacurile Amare. Participă patru vedete egiptene, aceleași care au încheiat simbolic sondarea porțiunii sudice a Canalului, unde au reperfert șapte obstacole.

Referitor la aceasta, ziarul egiptean „Al Ahram” anunță că Salah Gohar, adjunct al ministrului afacerilor externe al R.A.U., a comunicat șefului Misunii O.N.U. pentru supravegherea armistițiului, generalul Odd Bull, hotărârea guvernului R.A.U. de a respecta intruzivul program stabilit pentru deblocarea celor 15 nave. Generalul Odd Bull, relatează ziarul, a trimis secretarului general al O.N.U.

pe scurt

IN DRUM spre New Delhi, vicepreședintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Gheorghe Rădulescu, șeful delegației române la Conferința O.N.U. pentru Comerț și Dezvoltare, s-a întâlnit la Beirut cu ministrul de externe al Libanului, Georges Hakim, șeful delegației libaneze la conferință.

Cu acest prilej a avut loc o convorbire prietenească în cursul căreia au fost abordate probleme privind Conferința O.N.U. pentru Comerț și Dezvoltare și relațiile româno-libaneze.

CONGRESUL Partidului liber-democrat din R.P. a Germaniei, al treilea partid reprezentat în Bundestag (50 de deputați), aflat de la formarea guvernului „Marii coaliții” — U.C.D.-P.S.D. în opoziție, a ales marți cu 216 voturi contra 8 și 24 de abțineri pe Walter Scheel în funcția de președinte al partidului. El succede în această funcție lui Erich Mende care și-a demis demisia. Scheel, care este membru al partidului liber-democrat din 1946, a fost ales deputat în Bundestag în 1953. El a deținut, de asemenea, postul

Tovarășul Gheorghe Apostol a sosit la Phenian

Tovarășul Gheorghe Apostol, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., împreună cu tovarășul Vasile Vlad, șeful secției relații externe a C.C. al P.C.R., au sosit marți dimineață la Phenian, unde, la invitația Comitetului Central al Partidului Muncii din Coreea, vor face o vizită de prietenie.

La sosire, pe aeroport, oaspeții au fost întâmpinați de Kim Guan Hiop, membru al Prezidiului Comitetului Politic, secretar al C.C. al Partidului Muncii din Coreea, Pak Sen Cer, membru al Comitetului Politic al C.C. al Partidului Muncii din Coreea, vicepreședinte al Cabinetului de miniștri al R.P.D. Coreene, Ciun Ceang Ciul, membru al Comitetului Central al Partidului Muncii din Coreea, președintele Consiliului Central al Federației sindicatelor din întreaga Coree, și alte persoane oficiale. Au fost prezenți, de asemenea, ambasadorul Republicii Socialiste România la Phenian, Nicolae Popa, și alți membri ai ambasadei române.

Note de drum

PRIN PIETELE ITALIENE

Automobilul e autorul unei revoluții cu repercusiuni la mare distanță și cu multe efecte intrinsece. Un asemenea efect intrinsec este răsturnarea perspectivei asupra orașelor. Nu mai poți să crezi că orașele n-au fost făcute pentru mașini, că străzile, bulevardele, pietele au fost gândite altfel decât „automobilistic”, destinate altcuiva decât traficului.

Ce este o piață dacă nu o mare problemă de circulație? De ea se ocupă poliția: o împarte pe culoare și sectoare, îi stabilește sensuri, o încarcă cu semafoare, suspendate sau laterale, cu tot felul de tăblii, triunghiuri, săgeți, cercuri indicatoare, o brânzează cu linii, o luminează cu tot felul de fosforuri, cu lumini continue decalate, clipite etc. etc. Cine mai poate vedea Piața Concorde — unul din orgoliile Parisului — de șuvoiul de mașini care clocețosează acolo? Mai poți înțelege Piața Sfântului Petru din Roma — cotropită de un uriaș parking — parcă o uriașă grămadă de rugbii în care se împing toate exemplarele speiei automobilistice? Cum să mai simți gândul lui Bernini? Caută-l în ilustrațiile colorate. Invadate, apăsate pe toți pereții lor, pietele par albi săpate de automobile, efectul eroziunii și răscolirilor lui.

Și totuși străzile și pietele au fost altceva, s-au născut pentru altceva, sub alte zodii ale civilizației. Orașele Italiei rezistă orgolios mașinilor, refuză să devină „carsabile”. Orașele Italiei — ale Italiei efervescente, străbătută de curentii Renașterii, exprimă o altă demingerie — nu inginerescă, ci artistică. Renașterea a creat orașe-monumente, orașe-chip al universului și al omului, orașe-metamorfe. Nu așezări, nu aglomerări de locuințe — ci mari palate ale Omului, clădite după structura ființei sale, structura lumii de altfel, clădite pentru eternitate. Florența, Siena, Veneția, Bologna...

Lespede lângă lespede, piatră lângă piatră, cărămidă lângă cărămidă: generațiile au clădit cu o unică mină, împinsă de un unic gând orașe-monumente. Zid lângă zid, încăpere lângă încăpere. Natura e desființată cu o perseverență superbă: chipul omului în materie nobilă se clădește în afara naturii, împotriva ei, pe potrivă ordinii gândite. Nici un fir de iarbă, nici un arbore, oricât de frav, nu e ocrotit și cruțat de mina creatoare. Piatră lângă piatră, zid lângă zid — se clădește chipul înțelei al omului. Spațiul spiritual, contemplativ, spațiul minții active, spațiul sufletului, spațiul trupului nedehnit, al minilor obidite și harnice. Catedrala, palatul, piața, locuințele și atelierelor. Iarba și pomii cresc doar pe maidane și pe morminte.

Create pentru eternitate, orașele monumente au ajuns anacronice. E altul acum chipul omului. E alta menirea orașului. Cetățenii au devenit locuitori. Cetățenii de altă dată acceptau cartierele aglomerate, cu străduțelurile sugrumate între ziduri, cu ganguri întunecoase și case cu scări umede, cu ferestrițe meschine deschizându-se în odaia vecinului. Încercăgătura haotică de ziduri, fără preocupare pentru ordine și frumos, „trupul” cetății de odinioară se accepta ca atare. Oamenii locuiau numai aici, trăiau însă în piață, în catedrală. Trăiau viața cetății.

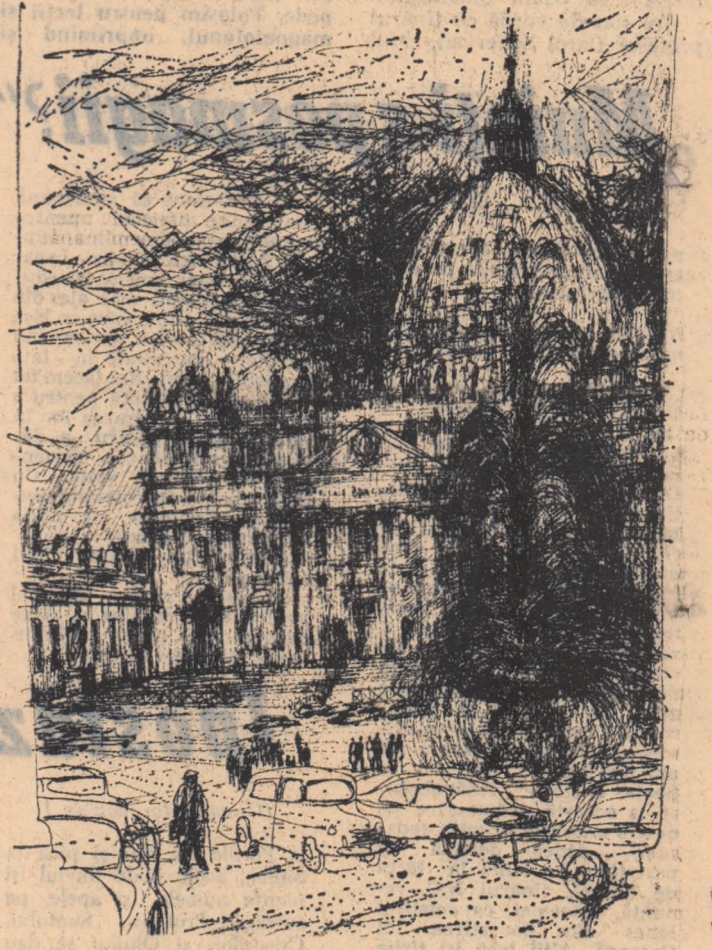
Dar acum cetatea e oraș, viața a devenit particulară. Pe cine consolează strălucirea catedralei? Cine mai trăiește în Domul florentin? Sau în Palatul Signoriei? Catedrala, palatul, toate s-au golit. Sint pusii, cu toată aglomerația de turiști. Turiștii are într-un fel atracția morții: îi place vestigiile, ruinele, resturile. Și-i place teatrul. Caută decorațiuni pentru a-și imagina niște imagineri spectacole. Teatrul poate fi a doua existență a civilizațiilor moarte.

Și totuși orașul Renașterii italiene n-a pierit în toate segmentele sale. Firavă modestă, vechea viață încearcă să și mai tragă sufletul. În vechile lui încăperi — pietele. Încăperi sub cerul liber, clădite pentru toți de vechii ingineri-artiști. Unele au dispărut sub vehicule, culoare și semnale de circulație. Altele, mai ferite, aflate nu la intrătețeri, ci la sfârșit de drumuri, n-au cunoscut metamorfoza generală a orașului. Nu-i greu să le găsești. Sint vechi, sint renunțate. Și de multe ori te îndrumă spre ele porumbeii.

Comitetul Central a ratificat hotărârea Biroului Politic de a nu trimite o delegație la Confătura de la Budapesta a unor partide comuniste și muncitorești. Plenara a adoptat, de asemenea, o declarație de sprijin și solidaritate cu R.P.D. Coreeană. În cadrul plenei, Fidel Castro, prim-secretar al C.C. al P.C. Cuban, a prezentat un amplu raport.

citește ziare, conversează, „consumă”. Copiii se adună în parcuri. Frumosele parcuri ale Romei! Tinerii se adună în piațe. În tot timpul zilei, până noaptea târziu, în fața Fintinei Trevi stau îngrămădiți tineri. Nu discută, nu cercetează, nu fac nimic. Sint împreună și se uită la apă.

Privită de sus, de la Biserica Trinității Munților, celebra scară ce coboară în Piața Spaniei, pare o bancă năpădită de un stol peștriș, prea mică pentru a-l putea adăposti pe tot. De la parapetul de sus, pe care stau cățărați destul de riscant, până jos lângă fântina lui Bernini, pe fiecare din cele 137 de trepte ale scării, stau tineri. Adevărată colonie. Fete și băieți. Simpli sau extravaganți, frapanți sau șterși, frumoși sau urți, cu părul lung, sau tăiat, sau frizat sau neted, cu barbă sau fără, desculți sau cu cizme, cărora nu le lipsește nici chiar un simulacru de pinteți, sau cu sandale romane, cu manți de catifea sau trencuri lucioase, sau maiouri petice, cu amulete, podoabe, pinze foarte colorate, panglici, curele țintuite, cu flori

Roma: „San Pietro” Desene de MIHU VULGANESCU

in pâr, sau chiar, de multe ori, „normal” îmbrăcați (de altfel cine mai știe ce-i „normal” în acest haos al modelor?). Fetele și băieții stau adunați în Piața Spaniei. Nu se cunosc. Au foarte puțin de a face unul cu celălalt. Chiar când dorm alături. Pentru că foarte mulți se culcă aici, pe trepte. Își pun sacul de drum într-un colț și se culcă. Uneori devreme seara. Nu-i stănieste mulțimea din jurul lor, cîntind sau privind, sau mișcarea moloz veniți, în sus și jos pe trepte, în căutarea unui loc de aciuială.

Cine știe, pe cine interesează că scara are două secole și jumătate, că fântina din mijlocul pietei e a lui Bernini, că în fața scării e vechiul palat De Propaganda Fide, clădit de Bernini? Cei ce știu acest lucru nu dorm în Piața Spaniei.

Tinerii nomazi nu caută vestigi, ci refugiu. Rătăcesc prin țări și orașe, singuratici, știind prin cine știe ce sistem al lor de informare — înimaginabil în simplitatea lui — aceste refugii, în care-și găsesc semenii — mizeri, hoinari, lăcuți și excentrici. Nu se cunosc, nu se leagă. Stau numai alături și dorm împreună.

Și acești pelerini ce nu-și știu exact dumnezeul, puerii, ridicoli sau detestabili, se adună în pietele Italiei — în vechile pietele, simțind poate ceva de-abia perceptibil, o rămășiță de căldură, un rest din vechiul suflet, concentrat aici de constructorii — artiști, făcut să consoleze prin frumusețea și seninătatea de haosul străduțelor sugrumate, întunecate, să consoleze de sărăcie și trudă.

ILINA GRIGOROVICI

Amiralul și „alergia”

Nu pare probabil că amiralul Perth va fi feliicitat de Administrația S.U.A. pentru interviul acordat ziarului WASHINGTON POST. Excesul de limbaj și de sinceritate al militarului american merită însă consens.

Atunci cînd, în urmă cu vreo zece zile furtuna protestelor populare împotriva prezenței unor nave atomice ale S.U.A. la Sasebo era în toi, comandamentul bazei navale americane din marele port japonez a căutat să calmaze spiritele printr-un „comunicat special”. Comunicatul afirma că vizita respectivelor nave „este dictată de necesitatea unei escale tehnice de aprovizionare”. E greu de cre-

zut că amiralul Perth a dorit cu orice preț să angajeze o polemiciă cu subordonații lui de la baza Sasebo. Cite-tind răspunsurile sale la întrebările redacției lui WASHINGTON POST ai însă senzația că te afli în fața unei polemici. Navele — spune amiralul — „au făcut o lungă escale de aprovizionare la Hawaii, dar prin ordin expres nu au urmat în continuare ruta spre zona Vietnam ci au folosit o rută mai lungă pentru a putea sta-zile în rada portului de la Hiroșima și Nagasaki — e imposibil să nu sesizăm nuanțe de cinism în declarațiile amiralului american. În fapt, interviul lui Perth nu face decât să confirme validitatea temerilor exprimate în largi cercuri politice

japoneze că deseale vizite ale navelor atomice americane urmăresc să creeze precedente și „premise psihologice” pentru folosirea Japoniei ca o bază nucleară americană. Este cert, însă, că Washingtonul se hrănește cu iluzii atunci cînd nădăjduiește „incingerea alergiei atomice a japonezilor”, mai precis disprețuindu-și opozițiile maselor populare japoneze față de pericolul introducerii armamentului atomic american, față de prezența bazelor militare ale Statelor Unite pe pământul Japoniei. Furtuna demonstrațiilor populare de la Sasebo a constituit o nouă mărturie elocventă în acest sens.

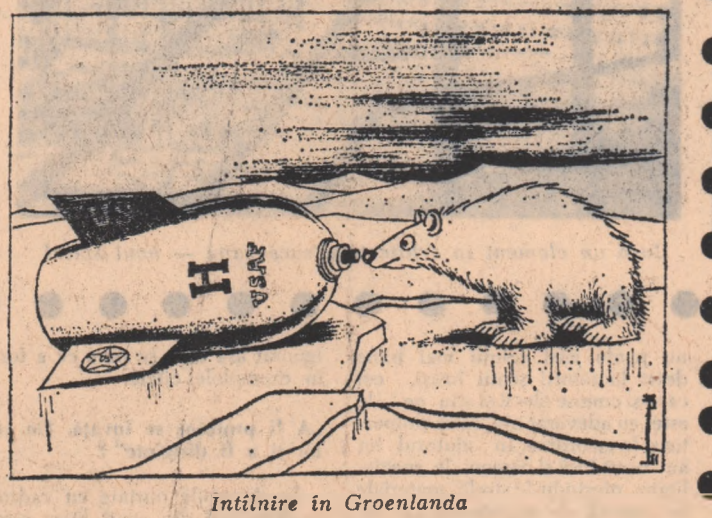
Plenara C.C. al P.C. din Cuba

HAVANA 30. — Corespondentul Agerpres, Victor Stamate, transmite: ziarul „Gramma” din 29 ianuarie a anunțat că în zilele de 24-26 ianuarie, la Havana a avut loc Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist din Cuba. Scopul principal al plenei — subliniază ziarul — a fost examinarea, analizarea și adoptarea unor măsuri corespunzătoare față de un mic grup de elemente, conduse și inspirate de Anibal Escalante care, timp de doi ani, au desfășurat în cadrul partidului o activitate antipartidnică și antievolutionară. Plenara a hotărât să excludă din C.C. al partidului și din rândul membrilor de partid pe Ramon Calines, să excludă din C.C. al partidului pe José Matar și să trimită în fața Tribunalului

gerile preliminare din cadrul partidului republican pentru desemnarea candidaturii acestui partid pentru alegerile prezidențiale din toamna acestui an. Potrivit agenției U.P.I., Nixon este liderul republican cu cele mai mari șanse de a fi desemnat candidat al acestui partid.

INTR-O conferință de presă difuzată de postul de radio „Vocă Biafrel”, șeful secesioniștilor biafrelzi, Odumegwu Ojukwu, a declarat că „este dispus să caute o soluție negociată și conflictuală cu guvernul federal de la Lagos”. El a menționat că este gata să se prezinte în fața unei organizații internaționale.

RICHARD NIXON, fostul vicepreședinte al Statelor Unite a declarat că vineri va anunța dacă va participa sau nu la ale-

Intilnire in Groenlanda Desen din „Süddeutsche Zeitung”